

Feil falder iøvrigt ene paa den locale Bestyrelse, paa den vedkommende kongelige Commissarius — at opløse Althinget uden nogen tilstrækkelig Grund, saa at de første Forhandlinger, der førtes om Islands Forfatning, intet Resultat bragte. Derpaa lod man Sagen hvile indtil 1861, da man optog det finansielle Spørgsmaal, og det er først i 1865, eller rettere sagt i 1867, at Islænderne ere komne til en Forhandling om den egentlige Forfatningslag. Det seer stygt ud, at denne Sag er trukken saa længe ud, og det er en stor Synd, der derved er begaaet imod det fattige og fjerne Land, som Sagen gjælder. Det ærede Udvalg har fuldkommen Ret i, at vi Personer, som sidde her, ikke have noget Ansvar for de Feil og de Forsømmelser, som Fortidens Regjeringer have begaaet. Men det danske Folk kan sandelig ikke frigjøre sig for den Skygge, som derved falder paa det. Vi kunne ikke tage vore Forfædres Bedrifter til Indtægt uden tillige at maatte paatage os Byrden af deres Synder. Vi ere tidligere komne til at hode for Meget, som ikke er syndet i Nutiden, men syndet i Fortiden, og ved denne Sag klæber der Noget af det Selvsamme. Jeg skal villig indrømme, og jeg kan aldeles ikke have Noget imod, at Udvalget har gjort den Betragtning gjældende —, at Danmarks finansielle Stilling er en saadan, at der virkelig er al Grund til at være noteregnende med, hvad man udgiver, og hvad for Byrder man paatager sig for en nærmere og fjernere Fremtid, men jeg troer alligevel, at det er saa ønskeligt, at den islandske Forfatningslag bringes til Ende, og at det overdrages til Islænderne selv at arbejde frem imod en friere og høiere Udvikling end den, de have naaet, jeg troer, at dette er saa vigtigt, at der kan og bør bringes et ikke ringe finansielt Offer derfor. Det er derfor, at jeg har tilladt mig til § 5 i det af Udvalget stillede Forslag at stille et Endringsforslag til en ny Affattelse af hele Lovforslaget, der gaaer ud paa, at det faste Bidrag af 15,000 Rb. forhøies til 30,000 Rb. Jeg har alt sagt, at dette

Beløb paa det Nærmeste stemmer med de virkelige Tilfagn, som ere givne Islænderne baade af tidligere og af den nuværende Regjering; jeg skal tilføie — hvad de ærede Herrer jo vilde erindre —, at dette Forslag om 30,000 Rb. fast Tilskud og 30,000 Rb. midlertidigt Tilskud netop ogsaa var den subfidiaire Indstilling af Udvalget i det andet Thing, saa at der ogsaa i dette maa antages at være en Stemning for at bevillge et noget større Bidrag end det, hvortil man ved Afgjørelsen i Folkethinget er kommen. Naar den ærede Ordfører stiller Landstingsudvalgets Indstilling som gunstigere for Island, end hvad der er vedtaget i Folkethinget, da kan jeg virkelig ikke erkjende dette. Ganste vist foreslaaer Udvalget her det faste Tilskud sat 3,000 Rb. højere, men saa indskrænker det til Gjengæld hele Tilskudet for de første 10 Aar til 45,000 Rb., hvorimod Folkethinget har bevilliget 60,000 Rb., som først efter 12 Aars Forløb skulde nedsættes med 1000 Rb. aarlig i hvert af de paafølgende 48 Aar, medens efter Landstingets Udvalgs Indstilling de 30,000 Rb. i overordentligt Tilskud efter 10 Aars Forløb skulde nedsættes med 1,500 Rb. aarlig, saa at det altsaa vil være bortfaldet om 30 Aar. Jeg troer, at det, naar man stiller disse tvende Forslag ligeoverfor hinanden, virkelig maa erkjendes, at Folkethingets Beslutning er ikke lidet gunstigere for Islænderne, og navnlig for Diebliffet er ikke lidet gunstigere for dem, end den Indstilling, der er gjort af det ærede Udvalg her. — Forudsat nu, at Thinget vil gaae ind paa det omtalte Forslag af mig og derved vise en Høimodighed mod Islænderne, som man kan vente vil gjøre et virkelig godt Indtryk paa dem, efter hvad der foreligger, og som man kan vente af dem vil blive betragtet som et Bedrag for de statsvællige Indskrænkninger i deres Dnsker, som det ærede Udvalg indstiller, og som jeg for mit Vedkommende tiltræder, saa vil der imidlertid behøves endnu en anden Tilføielse til den omtalte § 5. Da de 30,000 Rb. nemlig ikke alle kunne behøves til at bestride den overordnede Forvaltning,